

 SZILÁGYI BAY PÉTER

VÁGYAKOZÁS és türelem

BŐGÉSBEN JÁRTUNK A KÉKHEGYI VADÁSZTÁRSASÁGNÁL

A DUNÁN INNEN, BAJÁTÓL ÉSZAKRA, KALOCSA ALATT JÁRUNK, SÜKÖSDÖN, Ahol a KÉKHEGYI VADÁSZTÁRSASÁG GAZDÁLKODIK. FEL NEMESNÁDUDVARNAK, RÉMNEK, S ONNAN LE A CSÁVOLYI ÚTNAK HOMOKVIDÉKET TALÁLUNK DIMBES-DOMBOS TÁJJAL, S HA SÜKÖSDRŐL NEKIMEGYÜNK A DUNÁNAK, A RÉGI, MA MÁR CSAK NYOMOKBAN FELFEDEZHETŐ ÓSÜKÖSDNEK, AKKOR OTT MEG FEKETE FÖLDEKET TALÁLUNK, Ahol, ha úgy fordul az idő, a vadliba ver tanyát a teleken. Most azonban a BŐGÉS DEREKÁN JÁRUNK...

A RÉGI „VADÁSZISKOLÁT” JÁRTA KI Ő IS, AMELYET CSAK VADÁSZ VADÁSZTÓL TANULHAT, LESHET EL... ILYEN A VADÁSZAT. A VÁGYAKOZÁS ÉPPEN ANNYIRA FONTOS, MIINT A TÜRELEM

– A partoldalon nappal igyekeznek még egy gyapját lehozni a rétnak, hogy télire is legyen a szarvasnak jó szénája. Keleten, a nagy erdőkben azonban a királyok szólalhatnak csak meg. Arra nem járhat senki, csak az erdész, csak a hivatásos vadász – meséli Rozsi József elnök, amikor a közel 14 kilogrammos süködsi szarvasbikának az agancsa feltűnik Bán Zoltán és Makó Péter hivatásos vadászok kezében, akiket Kollár Csaba vadászmester követ.

Sükösd valaha a kalocsai érsek birtoka volt, s hogy a falu itt fent, a partos részen áll, az az érseknek köszönhető, aki a vízjárta részről – a Duna mellől – felhozta a helybelieket. Szőlő, nád, homok és kaszálók, szántók voltak abban az időben is itt, de erdő kevés, hacsak a Duna menti ártéri erdőket ide nem vesszük, de a községnek nem volt erdeje. Ám az erdészek és az itteni gazdák sok évtizedes munkája átformálta a vidéket, és a szarvas új otthonra talált.

– A társaság itt, még 1990-ben, bérkilövő vadásztársaságként kezdte, majd 3200 hektáron sikerült az erdészekkel, vadászokkal megalakítani a Kékhegyi Vadásztársaságot. Akkor kezdődött minden – meséli Szabados István, a vadásztársaság korábbi titkára, aki ma is nagytisztelű tagjuk.

– A korábban jegyzőként dolgozó Pista bátyánk ma este a társaság vendége, de Péter, a Jóistenre kérlek, el ne áruld neki! Majd este, mert ez lesz a meglepetésünk! – esket meg ezek után titokban az elnök.

Sükösdötől nyugatra ma tekintélyes erdőségek nyújtózkodnak. Itt két tömbben mintegy 3000 hektár erdő kapaszkodik a homokon, amelyből egy 1200 hektáros tag teljesen érintetlen. Vadászni csak bögésben lehetséges, no meg a terület hivatásos vadászával lehet csak cserkelni vagy lesre kiülni – ez az érsekcsanádi Kollár Csaba vadászmester hitvallása, amelyet a süködsi elnök maradéktalanul támogat.

Szarvassal csak egységben lehet gazdálkodni, amely a vadásztársaságon belül kezdődik, s aztán a környező vadásztársaságokkal folytatódik.

Nem lehet egy-egy terület nevében kiemelni a szarvas élőhelyét, hiszen azzal, ha tetszik, ha nem, közösen kell gazdálkodnunk – vélik a sükösdiek.

A területre indulva, a Dodeki-dagonyánál kicsit megpihenünk, mert a tiszta vízű összefolyásnál hűvösebb az erdő, de éppen csak megállunk, s nem járjuk össze a területet. Menjünk is! Kanyarog az út. Az éjszaka szarvasok taposták össze a Púrcsiki-erdő minden dűlőjét. Tovább, tovább!

szültséggel gondolunk az alkonyatra. Talán enyhülést hozhat az északi szél, és megszólalnak még egyszer az itteni erdők királyai...

Lassan kopik el a délután, s a nagyvadföldi lesekre indulunk. A nagyvadföldi bögőhely talán az egyik legjobbnak számít ezen területen, csak valaki mondja már meg Pista bátyánknak, hogy ünnepi bikát lövetünk vele!

– Na, majd akkor én! – vállalja fel az elnök. – Akkor rakjuk a puskát! Induljunk, Pista bátyám!

a fogyó hold láthatta, mi történik odakint a réten, mert mi biz' csendesen, lopva tűntünk el az éjszakában.

Hajnalban aztán egy jó bika másik irányba csalt el bennünket, s talán ha a nyiladékon egy másodperccel tovább állt volna... De belépett, s mi hiába tudtuk, merre tart. A szálerdőhöz hamarabb ért el, és koronáját ügyesen rejtve figyeltük egymást. Mi őt, ő pedig minket. Persze, mint egy sértődött uralkodó, elegánsan hátrahagyott bennünket, és annak többet nyomába sem érhattünk...

Nem baj. A nagyvadföldi dagonyán kezdünk az este, és napközben a Karasica-csatornát átlépve, a Veránka-szigettel szemben dunai halléval vigasztaltuk magunkat, no meg Pista bátyánkat. – Jó ez a hallé! Tudjátok? Ha van benne csuka, azért kell bele fokhagyma, ha nincs, akkor meg azért! – nevettegetett meg bennünket, aki talán legjobban sajnálta az estét, de a régi „vadásziskolát” járta ki ő is, amelyet csak vadász vadásztól tanulhat, lesket el... Ilyen a vadászat. A vágyakozás éppen annyira fontos, mint a türelem. Kéz a kézben jár, s van olyan, hogy megesik az is, hogy lőhetnénk, de hallgat a puska.

– A tiszai hallébe szegedi, a dunaiba kalocsai paprika dukál! – Úgy van! – egyezünk meg, no meg abban is, hogy az este az elnökkel tartok, hajnalban pedig Pista bátyánkkal meglessük a királyt!

Ám a Duna oldalában sem kedvezett nekünk semmi, sőt hajnalban sem állt mellénk a szerencse. Az északi szél aztán átfordult délre, és egyre jobban melegedett az idő. Ami tehenet már utolértek a bikák, azok után már nem vágytak, és egyik-másik már csavargásra is adta a fejét.

– Egyre nehezebb – tanakodtunk egy este a vadászháznál, miután lent a szántókon egy süldőt emeltek ki a hosszú orrú sertevad fekete csapatából. – Jól van, kell azokra is figyelni, mert csak rákapnak megint a kukoricára.

Egyik cserkelés a másik után. Lések, „befigyelések” – és teltek a napok felettünk. Nemesnádudvar után Hajóson is kikötöttünk. Ott a pacalt nem szabad kihagyni, de a bikánkat aznap sem tudtuk megpillantani. Ugyan nagyobb és fiatalabb „kérő” is megmutatta magát, de a meglesett 12-es nem akarta, hogy tiszteletüket tehessek szomorú ravatala felett. Mikor láttuk, akkor messze volt, mikor lőtávolon hallottuk meg, sötét...

Se nappalunk, se éjjelünk nem volt, amikor már messze az erdőtől megindultunk aznap a hajnali sötétben. Csak beljebb, mindig csak beljebb! Lassan! Csendesen! A szelünk is jó! Lehetséges! Csak meg ne forduljon!...

Bikák, tehenek, fiatalok és szép ünők, de a miénk nem akadunk a nyomára. Eltűnt. Csak, ha még egyszer láthatnánk! Ám a távolban megdörrent az ég, és az éles csattanás után mélységes csend telepedett mindannyiunkra. Aztán minden madár, minden szellő hírül hozta, hogy a zöld-hegyi vadászház melletti vágásban elesett a nagy király. Odabent, fent a vágás oldalában feküdt, és a vadászkiért szomorúan búcsúztatta. Aztán pedig megszólaltak még egyszer a bikák, s azt üzenték a bögés végén, hogy: lesz még Sükösdön új király, jó király, nagy király...

A zöld-hegyi vadászház takarosán nyírt gypén állunk csak meg legközelebb. Hosszú bérlet után kerülhetett a vadásztársaság tulajdonába, amellyel együtt történelmet is mentettek a kék-hegyi vadászok. Odabent a házban ugyanis régi idők trófeái, öreg keretes képek tanúskodnak arról, hogy a vadászat és a vadásztörténelmünk talán egyik rejtett kincse ez. Ma már itt, a Dunán innen, régi erdész-vadászház már csak ez az egy maradt fenn, s ha az a nagy gerendás vén rémfá mesélni tudna... De hallgat! Ahogyan hallgat az erdő, s idekint és odabent várakozással teli fe-

– Indulhatunk, Józsiám, de a vendég nem adta még ide a puskáját.

– Nem is fogja – nevetek én, a vendég. Mindenki Pista bátyánkra néz most, aki már tudja: gyerekek, hát ne csináljátok ezt velem... Azonban nem tudtunk korán kiérni, mert megelőzött bennünket a nagy páratlan 12-es bika. Ma hamarabb érkezett. A koronája egyik oldalt villás, másikon háromágú. El nem megy, de közelebb se jön, és tehenét féltve őrzi minden nesztől. Ha átjön a fason... De eltelt az este, besötétedett, s csak a csillagok s majd később

